

De sterrenplukkers

Een avontuur van:
Truus & Vladimir

De sterrenplukkers

Een avontuur van:
Truus & Vladimir

Huibert van der Meer

auteur: Huibert van der Meer
coverontwerp: Huibert van der Meer
illustraties: Huibert van der Meer
ISBN:
2021 © Huibert van der Meer

1 De hemel krijgt kleurtjes

Vladimir is aan de rand van het bos. Hij ligt lui op zijn rug en kijkt naar de hemel. Heerlijk vindt hij het hier. Zo lekker rustig ook. Hij hoort alleen zo nu en dan een vogel fluiten. Omdat jonge dieren (nou ja, eigenlijk alle dieren) hier beter niet kunnen komen, is het extra spannend. Hij ziet wolken, heel veel wolken. Ze veranderen steeds van vorm en drijven langzaam weg. Het is best fijn om weer eens goed naar de wolken en de blauwe lucht te kunnen kijken. Daarom gaat Vla-

dimir zo graag naar de rand van het bos. Als je in het bos bent, dan gaat dat niet. Nee, in het bos kun je echt niet goed naar de wolken kijken. Er hangen dan altijd wel een paar takken voor. Super vervelend, vindt de kleine vos.

‘Ah, hier ben je dus’, hoort Vladimir een meisjesstem zeggen. Het is Truus, een jong hertje dat bij hem in de klas zit. Hij weet niet zeker of Truus nou wel een vriendinnetje van hem is. Als hij heel eerlijk is, vindt hij haar eigenlijk een tikkie te braaf. Misschien zelfs wel een beetje te saai.

‘Ja, hier ben ik dus’, zegt Vladimir.

‘De hele klas is je aan het zoeken’, antwoordt Truus. Ze gaat vlak voor hem staan en schudt zuchtend haar hoofd. Ze zegt: ‘Je weet toch dat we hier niet mogen komen? Mijn moeder zegt dat het hier gevaarlijk is.’

‘Moeten ze ook niet doen, mij gaan zoeken. Mag ik hier niet komen? Ach, ik ben hier al zo vaak geweest. Ik vind het hier juist heel erg fijn. En het is hier trouwens helemaal niet gevaarlijk. Dat zijn praatjes die ze ons op de mouw spelden. Nou ja, als we een jasje zouden dragen.’

‘Kom, ga nou maar mee terug met mij’, zegt Truus. En ze kijkt de vos met grote ogen aan.

‘Ik kom vanzelf weer terug naar het bos. Als ik daar zin in heb’, antwoordt Vladimir.

‘Eigenwijs’, zegt Truus.

De kleine vos springt overeind en wil Truus het liefst een flinke duw geven. Maar opeens staat hij als een standbeeld zo stil.

Truus schrikt erg van Vladimirs plotselinge verstening en stottert: ‘Wat... wat is... wat is er, Vladimir? Zie je... zie je misschien iets engs, iets gevaarlijks?’

Vladimir wijst en begint er wat zenuwachtig bij te glimlachen.

‘Wat is er toch?’ zegt Truus, terwijl ze zich omdraait en kijkt in de richting waarnaar de

vos staat te wijzen.

‘Wauw! Wat is dat dan?’ fluistert de verwonderde vos. De hemel kleurt roze, rood en geel.’

‘Dat heet een zonsondergang’, zegt Truus schouderophalend. ‘Als je wat minder hier aan de rand van het bos zou zijn en wat vaker op school, dan had je dat net als ik geweten.’

‘Maar wist je ook dat het zo mooi was, Truusje?’

‘In het bos kun je de zonsondergang ook zien, hoor.’

‘Ja, maar dan hangen er altijd takken voor.’

‘Dat is waar, ja’, zegt het hertje.

‘Dus minder mooi. Geef nou gewoon toe, Truus.’

‘Oké, oké, misschien iets minder mooi.’

‘Iets? Iets minder mooi?’ herhaalt Vladimir haar woorden en zucht zo diep als hij maar zuchten kan. ‘Je wilt gewoon niet toegeven dat het heel veel mooier is hier, aan de rand van het bos.’

‘Nou, heel veel, heel veel. Het is ietsjes mooier.’

‘Ietsjes, zegt ze.’

‘Ja, ietsjes.’

‘Heel flauw.’

‘Wat is heel flauw?’

‘Dat je het gewoon niet wilt toegeven. Dat het hier mooi is aan de rand van het bos. Dat je die, dat je die... Hoe noemde je het ook weer?’ zegt Vladimir en hij wijst naar de gele, roze en rode kleuren in delucht.

‘Zonsondergang, wijsneus’, zegt Truus.

‘Juist ja’, gaat Vladimir verder, ‘dat de zonsondergang hier dus heel veel mooier is dan in het bos of in een boekje op school.’

Truus zucht. Wat is dat vosje toch vermoeiend, denk ze. En dan zeggen ze dat vosjes slim zijn. Dat valt bij Vladimir anders reuze tegen, vindt ze. Hij wil alleen maar gelijk

krijgen de hele tijd. Maar al heb je gelijk, dan wil dat niet altijd zeggen dat je het ook krijgt. En omdat Vladimir zo'n eigenwijs is, besluit ze om hem expres geen gelijk te geven. Dus antwoordt ze: 'Uit boekjes kun je toevallig wel heel veel leren.'

'Maar van het echte leven leer je toevallig wel veel meer', reageert Vladimir.

'Misschien kunnen we in plaats van kibbelen beter een tijdje niets tegen elkaar zeggen', oppert Truus en ze wijst naar de mooie kleuren in de lucht. 'Misschien gewoon heel stil zijn en naar die mooie kleurtjes kijken.'

Vladimir knikt. Goed plan, denkt hij.

